

Драг. Колко бихъ желалъ дуната ми да не навѣстивахъ черни облаци — за да бжде всѣкога свѣтло на дуната ти !

Ти си дивна пролѣтъ. Мара, до носи само пѣсни и вѣстортъ ! Ти си птичка на далеченъ вѣтъ, която трѣбва само да лѣти и пѣе. Тази нощъ, тази нощъ !

Мара. Да оставимъ тази нощъ ! Тази нощъ ние ще бъдемъ наедно. Ще си приказваме; ще наситимъ жаждели души за ласки, за радости !

Драг. Уви ! Още малко и ние ще трѣбва да се раздѣлимъ, защото.....

Мара. Защо?—Какъ? Ние имаме това право... Нашата обичъ стои надъ всичко.

Драг. Има дни, когато любовта къмъ родния край изисква.....

Мара. Не какво става? Какви сѫ тия думи отъ тебе Драгомире? ти ме плашишъ !

Драг. Слѣдъ малко ще имаме свѣтъ. Още тая нощъ трѣбва да се рѣши....

Мара. Не приема ли Мурадъ нашето предложение?

Драг. Ще видичъ.

Мара. Най сетнѣ каквото ще става—нека става ! Малко смѣлость и мхчотнитѣ ще бждатъ надѣлени.

Драг. О, смѣлость въ мене има доста ! Само ти ще устоишъ ли прѣдъ бѣдитѣ ?

Мара. Бѣдитѣ !

Драг. Прѣдъ насъ ще се напръчатъ толкова изпитания ! азъ се страхувамъ за тебе.

Мара. За мене !

Драг. Какъ бихъ желалъ ...

Мара. Защо това съмнѣние ?

Драг. Защото...

Мара. Тогава ти не ме познавашъ...

Драг. Защото те познавамъ, Мара, за това... струва ми се, че ти не се познавашъ добръ.

Мара. Азъ !

Драг. /Слѣдъ кратко мълчание/ знаешъ ли, че у тебе дебнатъ двѣ сили: тѣй мощни, тѣй вихрени, че когато едната бжде извикана въ единъ рѣшителенъ мигъ — другата, която би трѣбовало да надѣлѣй — ще отстъпи !

Мара. / очудена / Никога до сега не си ми говорилъ тѣй.

Драг. Защото до сега е нѣмало причини да се боя нито отъ едната, нито отъ другата.